

Gustav Strniša:

Harmonikar Binček

Mladi Jovo je postal vedno bolj zamišljen. Onazil je, kako so se nekateri cigani hitro spoprijateljili z nevarno roparsko tolpo, kako so se z razbojniki bratili in pili na žive in mrtve.

Zaskrbelo ga je. Šele zdaj je spoznal, kako neumno je ravnal. Med ci-

mu morali svirati ko se je slačil in legel spat.

Primas, ki je bil dokaj pameten človek, se je vsega tega takoj naveličal. Opozoril je tovariše in jim prepovedal, da ne smejo več pijačevati in naj se brzdajo kadar bodo razbojniki noreli, ker jim morajo pobegniti.

gani samimi je marsikaj prezrl iz lju bezni do svobode in vendar je bil vedno bolj nezadovoljen in nesrečen, saj je bil vaje snage in reda. Zdaj pa je postal suženj tega tolovaja ki mu je bilo toliko umoriti človeka kakor po hoditi črva v travi in še njegove ljudi je popolnoma zbegal in jih zavel na slabo pot.

Poglavar se ni briga za njegove misli. Večkrat so mu morali posamič cigani igrati korakati spet mimo nje in svirati v zboru saj mu je laskalo da so bili ti ljudje njegovi sužnji. Da, celo tako daleč je prišlo, da so

Ko so neke noči tolovaji pijani poспали, so cigani drug za drugim neslišno odnesli pete. Opazil jih je stražar, ki je hotel zakričati, pa ga je

zadela po glavi težka pest silnega primasa, ki je bil izredno močen. Hitro so stražniku zamašili usta, ga zvezali in zginili v tiho noč, upajoč, da pridejo do ljudi, preden jih bodo tolovaji dohiteli.

Razbojnike je doletela kazen. Cigani so bežali proti naselbinam, kjer so kmalu padli orožnikom v roke. Vse so povedali o tolovajih. Orožniki so takoj hiteli za njimi in jih obkolili.

Zdaj ni imel Teleban sreče. Zajeti so bili in skoraj vse so polovili orožniki, le sam je na urnem konjičku zbežal.

Primas je spet pričel pohajati okoli s svojo kapelo.

Za Jovo se je spet pričelo lepše življenje. Zadovoljen je bil, da je hodil s primasom iz kraja v kraj, sviral na vijolino in včasih pel vesele in žalostne ciganske pesmi polne bolesti hrepenenja in radostnega nemira. Primas je počasi spopolnil svojo kapelo, ki je postala že kar znana. Cigani so dobro svirali in skromni so bili, zato so jih ljudje večkrat vabili na veselice.

Jovo je čisto začutil tiho željo za nekdanjim mirnim življenjem. Vedno potepanje po svetu ga je naposled utrudilo in želel si je spet počitka in oddiha. Nemirne narave kakor je bil, bi pač najrajši nekaj časa hodil okoli, a potlej spet nekaj časa miroval, dokler bi ga spet ne premagalo nemirno hrepenenje. Sicer pa je vedno bolj spoznaval, da njegova umetnost ni taka, kakor si je želel. Naletel je na ovire in uvidel, da se nikoli ne bo do dobra izpopolnil. Res bo postal še spretnejši, toda vprašanje je, če bo zato tudi večji umetnik na vijolino? In to spoznanje ga je bolelo. Leta so tekla in otroško občutje se je spremenilo v resnejše dovtetje.

Ko je bila nekdanj njegova kapela slučajno blizu mesta, kjer je domoval njegov krušni oče, ga je šel obiskat.

Tvorničar je ležal bolan, vendar je zahteval, da morajo mladeniča takoj spustiti k njemu.

Ko je Jovo pristopil k postelji, se je bolnik otožno nasmehnil. Potem mu je ukazal, naj se vsede in mu povedal povest njegovega življenja, ki je godca globoko ganila:

»Tudi tvoja mati je bila ciganka in zelo lepa ženska. A v njenem srcu je

bilo nepremagljivo hrepenenje. Poročila sva se. Tedaj še nisem bil tvorničar kakor sem danes, temveč samo poslovodja. Rada sva se imela in upal sem, da se bo njena ciganska čut spremenila in bova srečno živela. Pa je začela neko noč pod oknom svoje ljudi, ki so prišli in ji zaigrali. Sam vrag jih je prinesel! Ko je prisluhnila ciganski godbi, je bila naenkrat kakor začarana. Nisem je mogel več pridržati. Bila je šibkega zdravja in zato sem ji še bolj branil, naj ne hodi med cigane nazaj, pretil sem ji, da bom rabil silo in jo policijsko zasledoval. Zajokala se je in ostala, toda samo nekaj dni. Ko sem neko noč odpotoval po opravkih, je zginila.

Sirota ni dolgo živela med cigani. Čez kake tri mesece potem, ko si se ti rodil, je prišel njen oče s teboj v naročju in mi povedal, da je tvoja mati nenadoma umrla z mojim imenom na ustih. Večkrat mu je že preje naročila, naj me prosi v njenem imenu za odpuščanje, če me slučajno ne bo mogla več sama prositi. Slutila je svoj hitri konec, a ni se vrnila k meni, ki se nisem jezil nad njo in bi jo takoj rad sprejel. Ni pa res, da bi te bili cigani pustili na hišnem pragu. To so zblebetali pač obrekovalci.

Zdaj veš vse. Moj pravi sin si, a ciganska kri ti ne da miru.

Vedi, da potekajo moji dnevi! Prosim te samo, ostani pošten. Če že moraš biti cigan, bodi pošten cigan in pravi človek! Ker te veseli godba, postani ciganski primas, toda drugačez kakor so ti, kar jih poznaš, kajti bogat boš in lahko boš imel ugled. Z denarjem, ki ti ga zapustim, si boš že pomagal čeprav boš hodil okoli iz kraja v kraj. Če ne boš razmetaval mojega premoženja, boš pač zelo dobro živel in brez skrbi.

Tako! Zdaj veš, da te nisem pozabil. Res si boš izbral poklic, ki mu nisem naklonjen, toda izberi ga, le da boš srečen! Življenje je resno in vsak si mora po svoje služiti kruh!

Mladenič je objel očeta in se zjokal. Ostal je pri njem. Trije zdravniki so se trudili okoli starega bogataša, da bi mu rešili življenje, pa zaman. Smrt se ne ozira na nikogar in nekega dne je starček izdihnil v sinovem naročju.

5.

Razbojnik Teleban je ostal sam. Na

njegovo glavo je bila razpisana tako visoka nagrada, da ni zaupal nikomur več. Orožniki so ga vedno preganjali. Celo njegovo skrivališče so našli, a ni ga bilo doma.

Nekega dne so ga obkolili blizu vode. Hotel se je umakniti, pa je spoznal, da čepi v pasti kakor miška.

Pridirjal je s svojim konjem nad prepad, kjer je bučala reka in kjer je bil edini izhod — smrt. Še in še je skušal predreti živo verigo, ki se ga je vedno tesneje oklepala. Spoznal je, da je vsak poskus zaman. Kakor hitro se je približal gozdu, je takoj počilo in čudno, da že ni bil ranjen.

Tedaj se je zbudila njegova junaška divja čut. Iz gozda je začul klic, naj se vda. Od daleč je videl prihajati orožnike in vojake. Pograbil je svojo pištolo in pričel streljati v zrak, da je kar bobnelo med skalami. Potem je spodbodel svojega vranca in se v silnem zaletu pognal v prepad. Zadnjič je odjeknil strel njegove pištole, potem se je začul strahoten krik in Teleban je s svojim dirjalcem vtonil v brezdnu.

6.

Ciganska kapela je postala slavna. Njen primas je postal mladi Jovo, elegantni bogataš. Njegovi godbeniki so bili sami izbranci. Živeti so morali strogo po njegovih pravilih in dobro se jim je godilo. Nikjer jim ni bilo treba tajiti, da so cigani. Tudi sam ni skrival svojega ciganskega porekla. Večkrat so na svojih nemirnih potih, obstali kje sredi prirode si postavili svoje šotore in prenočevali zunaj, seveda le če je bilo lepo vreme, a sicer so nočili v hotelih in drugih nočiščih, saj so imeli vsega dovolj.

Januš si je še večkrat želel, da bi se vrnil v šolo in se še spopolnil v glasbi, toda sramoval se je nekoliko, saj je že zrasel in vedel je, da je precej zamudil. Tudi so se mu smilili njegovi tovariši, spet bi postali ubogi bedni in prezrti godci, ki bi se okoli potepali in stradali brez njegove pomoči.

Prostrana koncertna dvorana je vsa v cvetju in sijaju. Zbrali so se sami izbranci, saj je promoviral za doktorja glasbe nekdanji skromni harmonikar Binček.

Zdaj je priredil svoj koncert.

Mlademu umetniku vsi čestitajo in mu ploskajo. Ko se vihar navdušenja pomiri, se mladi doktor obrne k občinstvu in vzame v roko svojo staro prijateljico, skromno harmoniko:

Dovolite, mi da vam zaigram na harmoniko, na svoj dobri, stari meh, ki mi je prvi pokazal pot po kateri naj hodim in me je privedel v objem resnični umetnosti!»

Oglasila se je preprosta domača pesem, odjeknila med stenami, se vračala in spet zaletavala okoli.

Poslušalci so spet pleskali, a mladi glasbenik je bil ginjen. Vpričo vseh je objel starega profesorja in se mu zahvalil za njegove dobrote.

Po koncertu je bila veselica.

Tedaj so se odprla vrata. V dvorano je prikorakal ciganski primas Jovo s svojo kapelo. Pristopil je k svojemu nekdanjemu tovarišu in mu čestital. Godbeniki so stopili v krog.

In oglasila se je ciganska pesem.

Med godali je vstajal glas Jovove vijoline. Stikale so gosli in iskale. Koprnenje je dvigalo melodijo, zvoki so se zaletavali, hiteli čez drn in strn ter

Jovo je sviral in se smehljaj, a njegove oči so bile žalostne. V njem bo pač ostalo večno hrepenenje za izpopolnitvijo, ki ga pozna tudi njegov prijatelj Albin, čeprav ga Jovo blagruje. Umetnost je pač čudežna vila, ki se nam umika, ko si že dovmišljamo, da smo jo objeli. Spoznavamo jo in vendar jo vedno iščemo, kajti vedno se spopolnuje kdor hoče biti umetnik!

K O N E C

Crtoмира:

Stara dama

Ko živ spomin, na dobo, ki je bila,
— ni mislila, da sama bo hodila! —
na ulici boš srečal staro damo...

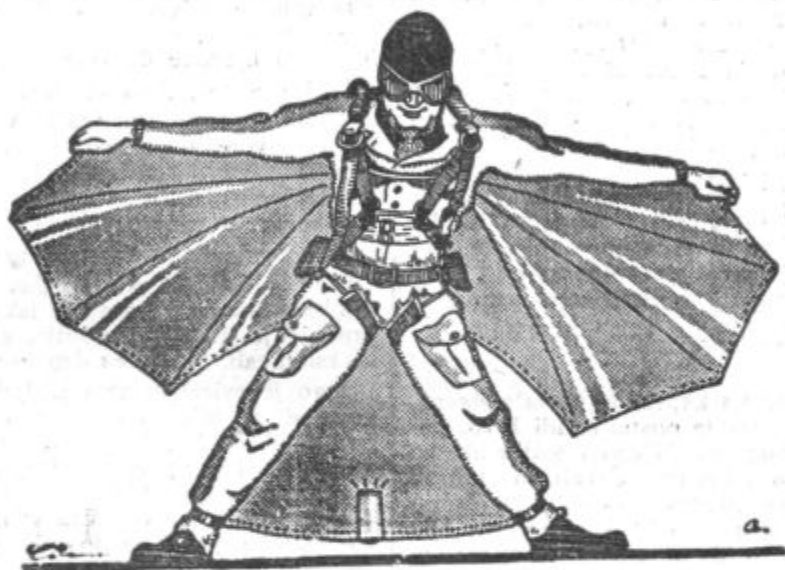
Se svinec let ji vlegel je na ramo,
pobelila lase življenja slana,
prej lepa lica vsa so razorana...

Počasi gre... Ni daleč ji do groba
in predte stopi živo zašla doba...

Mož s krili

Od nekdanj človek sanjal o tem, da bi se dvigal in letal po zraku kakor ptica, remnogi poizkusi so končali s smrtjo. Z iznajdbo letal in zrakoplovov še ni vse opravljeno, to je šele stopnja k nadaljnemu napredku. Lahko pa povemo, da je mladi Američan Klem Son že mnogokaj dosegel s krili, ki si jih je sam napravil iz težke svile, kakršno

v zraku spleza Klem iz letala na krov. Potem se vrže kakor plavač v zrak, toda ne z razširjenimi krili, marveč ima roke in noge trdno sklenjene. S pomočjo ure, ki jo ima pripeto na prsih, lahko preračuna, kako naglo pada. Ko je že padel 50 m, razširi krila. A šele, ko je 150 m globoko, lahko začne pravilno kriliti in se tako vzdrži v zraku,

uporabljajo pri gradnji balonov. Kako se je opremil za frčanje, vsem pokaže naša slika. Vse skupaj je na pogled zelo enostavno. Krila so zelo majhna, toda kadar jih razpne, zavzemajo vendar precej prostora v zraku.

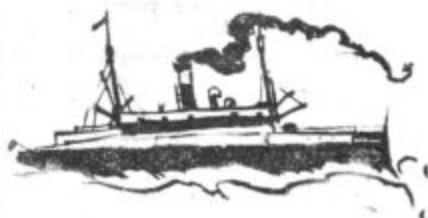
Kako pa začne pogumni Kem frčati? Ali enostavno odskoči z letala in zamahuje s krili, dokler se ne približa zemlji? Nihaor ne. Ko je letalo visoko

da se ne prekuone in ne telebne z glavno navzdol na tla. Ko pa je že blizu zemlje, razpne padalo, da potem srečno pristane na poljani. Mladi mož, ki je v Ameriki zbudil s svojim pogumom mnogo pozornosti, je prišel v Evropo. Obiskaj je razna mesta, toda ni kaj ni verjetno, da bi zdaj na zimo obiskal tudi Ljubljano.

Rešitev križanke „Puran“

Vodoravno: 1 mig; 4 redar; 6 ko
čija; 7 sel; 8 Paka

Navpično: 1 meček; 2 idila; 3 gaj;
4 ...; 5 raca; 6 kop.

Čarobno zrcalo

Moder mojster je nekoč vse svoje življenje delal zrcalo, ki naj bi kazalo tudi človekovo minulo. In ko je bil že star in nadložen, se mu je delo posrečilo. Zdaj je sedel dan za dnem pred čarobnim zrcalom in si dal prikazovati razne prizore iz svoje minulosti. Zrcalo je pa kazalo tudi zgodovino človeškega rodu in zgodovino raznih narodov. Zdaj je modri mojster primerjal prikazni v zrcalu s knjigami, ki so jih bili napisali učenjaki, in videl je, da so zgodovinarji mnogo pogrešili, zato je jel vse njihove napake popravljati. Ker je bilo pa treba toliko popravljati, ni zmožgel sam vsega dela in si je najel mladega pomočnika.

Mladi pomočnik je bil bister mladenič, ki je znal hitro pisati, kar je mojster narekoval. Mojster mu je zabičil, da mora varovati skrivnost čarobnega zrcala, drugače ga ne sprejme v službo. Mladenič je obljubil, da bo molčal. Od tistih dob je vsak dan delal z mojstrom, in oba sta se tako poglobila v delo, da sta kmalu pozabila na čas.

Zaradi dela je jel mladi mož zamerjati svojo mlado ženo, ki se je zaradi tega zelo jezila. Večkrat je izpraševala moža, kaj dela tako dolgo pri mojstru, in ko si mož ni vedel več pomagati, je s pogojem, da tega nikomur ne pove, zaupal ženi skrivnost čarobnega zrcala. Nu, če je mož mislil, da bo imel zdaj pred ženo mir, se je zelo motil. Takoj ga je jela nagovarjati:

»Daj, prinesi kedaj čarobno zrcalo domov, da vidim, kakšna je bila moja minulo in kakšna je bila minulo mojih prijateljev!«

Mož se je zasmel: »Mar misliš, da je to takšno zrcalo, ki ga lahko postaviš na mizo ali obesiš na zid? Čarobno zrcalo je tolikšno, da ga v najino hišico še spraviti ne bi bilo moči. In cevi, kolesa in vijaki, ki spadajo k zrcalu, bi napolnili vso sobo!«

Tedaj je postala žena še bolj radovedna in nekega dne, ko je vedela, da mojstra ni doma in da mož sam dela pred čarobnim zrcalom, se je splazila k njemu. Mož je bil tolikani zatonjen v svoje delo, da je najprej še opazil ni. Zdrnil se je, ko mu je zdajci rekla:

»Ali ne moreš zrcala tako nastaviti, da bi pokazalo moja otroška leta?«

»Kako si prišla sem in kaj iščeš tod?« je mož vzklikal. Toda žena ga je z ljubeznivimi besedami kmalu potolažila; nazadnje ga je tudi pregovorila, da je nastavil zrcalo tako, da je kazala njena otroška leta.

Žena je bila od tega, kar je videl, vsa prevzeta, in tudi mož je rad gledal svojo ženo, ki jo je ljubil, kakšna je bila kot majhno dekletce. Dolgo časa sta sedela in se veselila minulih dni, ki so zdaj spet vstajali pred njima.

A mahoma je žena vprašala: »Ali ne bi mogla videti tudi prihodnosti?«

»Ne,« je rekel mož, »tega ne moreš. Kako naj bi zrcalo odbijalo tisto, česar še ni bilo?«

Ali žena je dejala: »Glej tale vijak, ki se vrti zmerom na desno, tako da se prikazuje minulo! Če bi ga zasukal na levo, bi vendar moral priti trenutek, ko bi se pokazala sedanost, in če bi ga sukala še naprej, bi morala priti tudi prihodnost na vrsto.«

Tako govoreč, je že bevala v vijak, in mož ji ni branil. In čez nekaj časa je res prišel trenutek, ko je čarobno zrcalo kazalo sedanost, ki je bila pred njim, to je, moža in njegovo ženo.

»Vidiš!« je zmagoslovno rekla žena in zasukala vijak še bolj na levo.

A tedaj se je zgodilo nekaj čudnega namestu jasnih slik, ki sta jih dotlej videla v zrcalu, sta zdaj gledala pisane kroge, kotance in čirečare, ki so se mešale vse vprek, tako da se je tudi njima kar mešalo v glavi. In črte in barve so se čedalje bolj divje prelivale in prepletale druga z drugo.

»Nazaj zasukajta! Nazaj!« je zavpil prestrašen glas za njunim hrbtom. Bil je mojster, ki je pravkar stopil skozi vrata.

A že je bilo prepozno. S strašnim pokom se je zrcalo razletelo, in drobci stekla so jih vse tri tako razmesarili, da so mrtvi popadali na tla.

Pozneje so ljudje našli, kar je bilo ostalo od mojstrovega čudovitega dela. Ker pa s čereninami niso vedeli kaj početi, so jih pometli in vrgli med staro šaro.

Bumerang, ki ni nevaren

Zamorci v Avstraliji znajo izrezljati bumerang, ki je zelo nevaren pri lovu in v bitkah. Kakor veste, je to izrezljan les, ki frči nekaj asa po zraku, potem pa sam krileti nazaj. Tudi kot sportno orodje je bumerang znan v Ev.

ropi in si ga lahko kupite. Seveda, naškavti in gozdovniki si ga znajo napraviti sami. Kdor pa tega še ne zna, mu mi povemo: Napraviti ga je treba tako kakor kaže naša slika, pa bo letel enako kakor avstralski bumerang in pri tem ne bo nič nevaren. Dve palčici je treba v križu zvezati z nitjo. Križ mora biti za tretjino daljši kakor širok. Pri metanju moraš les držati s palcem in kazalcem. Ko ga vržeš na primerno daljavo, se bo križ vrnil k tebi. Treba je vaje in ujel ga boš spet z roko.

Ina Slokanova: o

Miško in Tedica sta šla v hribe

Miško in Tedica sta šla v hribe, toda nikar ne mislite, da sama. Tega si ne upata. kajti v hribe drži sto poti in stezic in kaj lahko bi se primerilo, da bi šla Miško in Tedica baš po oni, ki vodi v brlog hudobnega gorskega škrata, ki vsakemu otroku, ki gre v hribe sam, izpije oči in odtrga ušesa.

In zato sta šla Miško in Tedica v hribe z očkom in mamico. Zgodaj zju-

traj, ko je solnček še zaspano poležaval v naročju rožnozlate zore, so jo Miško, Tedica, očka in mamica, obloženi z nahrbtniki in palicami krepko mahali na kolodvor.

In ko je solnček zaspanček s svojimi zlatimi prstki prvič pobožal svet, je vlak z Mišom, Tedico, očkom in mamico že mogočno sopihal proti lepi Gorenjski.

Hitro, prehitro je bilo treba izstopiti iz vlaka in hitro jih je cesta privedla na pot, vedečo v goro, kamor so bili namenjeni. Objel jih je gozdni hlad, ptički so peli in skozi veje dreves je tu in tam poredno mežikal solnček. Tedici je postal nahrbtnik kmalu pretežek, četudi je nesla v njem samo pol kilograma hrušk. Kar mami ga je naprtila in še palico povrhu.

Mišku to nikakor ni bilo po volji, kajti tudi sam je bil mnenja, da nositi nahrbtnik na tako lepi poti, kjer se lahko teka in skače po mili volji, ni prijetna reč. In je bil Tedici neznan-sko nevoščljiv, da se ga je tako lahko iznebila. Kar ni si mogel kaj in je bleknil:

»Oh, Teda, tedasta, kako si zanič, da te le sram ni.«

Tedica ga pa niti slišala ni. Pri potoku je čepela in metala kamenčke vanj.

»Kako je otročja,« se je prezirljivo namrdnil Miško in moško meril korake za očkom.

Kar je pot zavila iz gozda med travnike, ki so se kopali v pisanem cvetju in solncu.

»Lozice, lozice!« je zavriskala Tedica in stekla na travnik ter se potopila v visoki travi.

Tu je bila pa skušnjava za Miška prevelika. Kljub vsemu premagovanju se ni mogel več vzdržati. Pa je poprosil očka:

»Oh, očka, daj mi malo držati nahrbtnik in palico, da skočim pogledat, kaj dela Tedica toliko časa v travi. Morda jo je pa osa pičila.«

Jutrovčki pišejo

Naša abesinska vojska. Bili smo trije otroci, Jože, Ivan in jaz. Mnogo smo čitali o abesinski vojni. Zato smo se odločili nekega dne, da jo mahujemo čez hribe in doline v Abesinijo. Jaz sem še izmaknil doma nekaj suhih klobas in nekaj kruha in zmašil vse skupaj v dedovo popotno torbo in hajdi proti Abesiniji. Rožljali smo z lesenimi sabljami in meči in se navduševali za abesinsko vojno, da še sami nismo vedeli, kdaj smo zavili v temen gozd. Kar tesno nam je postalo pri srcu, ko smo hodili med temnimi smrekami in bori. Bila je že noč, ko zašušti listje pred nami. Iz teme se prikažeta dva dolga rozička. Lasje so se nam naježili kakor mrjaščeve ščetine. Najprvo se zavede Ivan in reče: »To je gotovo abesinski cesar! Samo da nas ne zapazi, pripravite mečel!« Tčas pa se cesarjeva glava sumljivo premakne. V naslednjem trenutku nam zdrknejo meči iz rok in na vrat in nos jo uberemo po gozdu. Spotaknil sem se ob korenino in telebnil ravno v prepad, le to sem še utegnil videti, da je planil abesinski cesar iz grmovja in se spremenil v dolgoušca. Jaz pa sem ležal pred posteljo na tleh in si mel zaspane oči.

Marjan Smole, uč. VII. razr. osnovne šole v Žužemberku

Dragi Marjan! Tvoja risba mi je bila silno všeč, toda na žalost je zaradi pomanjkanja prostora nisem mogel objaviti. Vesel bom, če mi o priliki opišeš svoj domači kraj. Lepo Te pozdravlja Tvoj

stric Matic.

Čas trgatve. Prišla je jesen in z njo tudi trgatve. Vesel je vinogradnik računajoč koliko bo dobil za grozdje ali mošt. Veseli so otroci poskakajoči brezskrbni, da so dočakali ta srečni dan. Gospodar prejšnji dan pripravi stiskalnice, kadi, mlin, mamoči škafe, brente in štulce. Drugi dan gospodinja bolj zgodaj vstane ko po navadi, peče potico, da bo za južino in likof. Po zajtrku odrinejo vsi v vinograd. Trga-

tev se prične, grozdi cepajo zaporedoma v posodo, brentači nosijo v zidnico, gospodar pa melje in preša. Veselo petje in ukanje se sliši celi čas iz vinograda. Ko je trgatve končana, se začne likof, potice, mošt, mesa itd. Vinogradnik je vesel, da je pridelek srečno spravil. Vesel je, ker je veliko mošta in čaka sv. Martina, ki mošt spremeni v vino. Taka je podoba, če je vinogradu prizanešeno od zgoraj. A letos je v naši okolici pobila toča nekaterim, tako da bo trgatve žalostna in kratkotrajna. Mi otroci revnejšega stanu nimamo tega veselja, ker nimamo ivnograda. Komaj čakamo, da je trgatve v kraju, potem smemo iti tudi mi v vinograd iskat češuljke. To spomni se me pri nagradah in pismo gotovo objavi. Srčno Te pozdravlja

Gorenc Franc, uč. I. razr. narodne šole, Št. Rupert pri Mokronogu, Kamnje št. 17, Dolenjsko

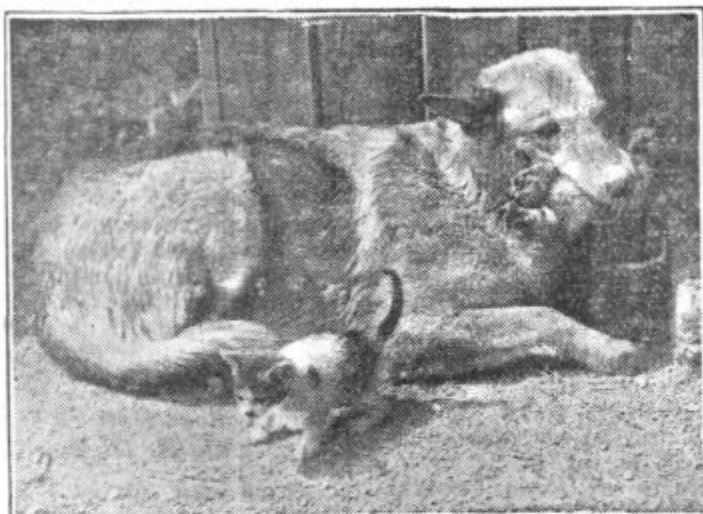
Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v »Mladem Jutru«. Bal sem se namreč Tvojega požrešnega koša. Vendar sem se osrčil in mislim, da ne boš zavrgel moje skromno pisemce. Alkohol je največji sovražnik človeštva. Kako žalostno je, če pride mož pijan domv in rohni nad ženo in otroci. Ljudje se norčujejo iz njega. Marsikoga tudi žali s svojim nespodobnim govorjenjem, ker sam ne ve kaj dela. Pijanci se pa med seboj zelo razlikujejo. Eden se ismeje, drugi se joka, tretji kolne in se pretepa. Če je oženjen zanemarja svojo družino, potem pa začne zanemarjati sam sebe. Zelo je dovzeten za razne bolezni kakor za pljučnico, jetiko itd. Njegov konec je včasih zelo žalosten. Ko kolovrati pozimi pijan domov, se zvrne v kak jarek in zmrzne. Včasih si pa tudi sam vzame življenje. V letih pa, ko bi bil najkrepkejši, se pojavljajo pri njem znaki bolezni; nos mu je rdeč in posebno roke se mu tresejo. Obraz pa mu je zabuhel. Če torej hočemo dolgo živeti, se moramo predvsem varovati alkoholnih pijač. Lepo te pozdravlja

Bertoncelj Josip, uč. I. razr. mešč. šola Kovor, g. Križe na Gos.

Zgodba iz živalskega sveta

Po strašni, mrzli zimski noči je naša Flora na vse zgodaj razburjena planila v sobo, cvileč, kakor da bi jo nekaj bolelo; nato je spet stekla venkaj, se čez čas vnovič vrnila in pustila že pripravljeni zajtrk nedotaknjen, kar drugače ni njena navada. Pomembno je pogledala gospodka, mu polizala ro-

je bila ponoči padla iz svojega zavetišča in jela cviliti, naša mehkosrčna Flora jo je pa do jutra varovala zraven sebe v topli hišici, jo tako rešila gotove smrti, zjutraj pa z vsem poudarkom naznanila gospodarju nesrečo, ki se je bila zgodila. Ali bi mogel človek bolj plemenito ravnati?

ko in spet izginila. To nenavadno vedenje živali je zbudilo mojo pozornost; vstala sem in šla za njo na dvorišče. Nn res: Flora je stala pred svojo hišico in lajala od veselja, ker sem jo razumela. Pogledala sem v hišico in v svoje začudenje opazila mladega kunca, ki je ležal v topli slami, s katero ga je bila Flora skrbno odela, ter zadovoljno mrdal z noskom. Odrpta vrata kunčjega hleva so mi takoj povedala, kaj se je bilo zgodilo: živalca

Ta resnična zgodba vam bodi jasen dokaz, kako dobrosrčna je žival proti živali. Nu, in kakšen je človek? Kako ravnate z živalmi vi, moji mladi prijatelji in prijateljice? Ali kaj skrbite za uboge ptice, ki si v tem snegu ne morejo najti hrane? Če tega doslej še niste storili, hitite zdaj ubogim pticam na pomoč. Spomladi, ko bo solnce spet toplo sijalo, vam bodo hvaležno prepevale svoje najlepše pesmi.

Rešitev zlogovnice

zastava—mavrica

Rešitev kvadrata I

1. brat; 2. rene; 3. Anti; 4. toin.

Rešitev posetnice I.

»Mlado jutro«

Rešitev posetnice II.

Mežnar in grobar.

Rešitev posetnice III.

Vrtnar in sadjar.

